

„Ние българитѣ имаме колко да е своя книжевность, умѣемъ да четемъ, да пишемъ и намиратъ се помѣжду ни изъ народа учени хора; но не знаемъ защо нашитѣ вѣстници не харосватъ — като недоносчета дѣца, раждатъ са и умиратъ. Че народа ни е бѣденъ и неволень, че ние сме биле притиснати отъ всѣкоя страна — душевно и тѣлесно, това са знае. Но у насъ има друго зло, което ни не дохожда отъ вънъ, а имаме го отъ само себе си: злото е, че ние нѣмаме още онова истинско любопитство за прочитание; слѣдователно малцина сж и оние, които познаватъ каква полза са добива отъ многото прочитание.

„Тадѣсь, въ свободна Ромѣния, има доволно българи, измѣжду които са намиратъ, храни боже, и доста богати хора; но колкото български вѣстници сж са поевиле до сега, еднакво както опашатитѣ звѣзди (комети), едвѣмъ се поевятъ на горизонта, и видишъ, че слѣдъ нѣкое време са изгубиле и нѣма ги вече никакви на бѣль свѣтъ.

„Нека да речемъ, че сме имале единъ два рѣдовни листове. Но споредъ обема имъ, каквито биватъ обикновенно нашитѣ вѣстници, тѣ не могатъ да смѣстятъ много дълги членове и такива, които да утолятъ жаждата на люботитния читателъ.

„За да се изравни тоя щърбелъ у нашето вѣстникарство, трѣбало би да имаме и такива журналы, които да излазятъ повременно по на нѣколко печатни коли въ една свѣска — на книжки, дѣто освѣнъ политическитѣ дневни новини, да има още и друго за прочитане.

„Отъ захващанието на русско-турската война, колчимъ ми са паднеше да прочита кой-годѣ вѣстникъ, особено русски или други отъ славянскитѣ листове, се избирахъ и забѣлѣзвахъ по-отличнитѣ изъ съвременнитѣ събития на войната и д. т. Тѣй преписахъ доста материялъ, съ желание да са напечата въ особни книжки. Но, като нѣмамъ срѣдство, не можахъ да са наема за работа, която се върши съ голѣмъ трудъ и съ много разноси. Не е веднажъ и дважъ, дѣто ма е парнало отъ тая страна, а мжчнотиитѣ, що прекарахъ съ издаването на вѣстника „Нова България“, надминуватъ сичко. Но трѣба да са работи; сѣденето е дадено за дармоѣдитѣ и за ония, които незнаятъ защо живѣе човѣкъ на свѣта. Хора, богати и отлични държавници, които биле еднакво и учени, смогнале сж да поработятъ и въ книжното поле, до дълбоката си старость.